

Soldaten drager i krig

Nedtegnet av Ole Andersen ca 1870 – siffernoter

Med længsel og smerte, min sødeste ven!
Jeg stunder at tale med dig;
Ak, naar skal jeg se dig, min Engel! igjen,
naar du nu bortreiser fra mig?
Med længsel jeg æder mit brød
for dig min udvalgte, saa sød,
naar du igjenkommer, saa er jeg vist død.

Ak bliv kun i stillhed, min sødeste ven!
Lad ingen bedrage dit sind,
Jeg vil af hjertet forsikre igjen,
Du er allerkjæresten min!
O riktig jeg elske vil dig,
saalænge Gud under mig liv;
Jeg skal være trofast i fred og i krig.

Lad os nu troloves med hjerte og mund,
og give hverandre vor haand,
og elske hverandre hver tid og hver stund,
og knytte saa kjærligheds baand;
Jeg sværger ved liv og ved død,
Jeg er og skal blive din mø,
hvad enten du reiser paa land eller sjø.

Mit hjerte og haand, allerkjæreste ven!
Med troskab jeg giver til dig!
For alt vær mig tro, til jeg kommer igjen!
Helst vil det nok koste dit liv;
Det forste jeg ta'er da fra dig,
blir haanden, som du nu gav mig:
Du svor mig nu trofskab med ære og liv.

Det kunde jeg vente med ret og med sjæl,
om du finder falskhed hos mig;
Du kunde med villighed slaa mig i hjel,
om jeg var utro imod dig!
Før flyttes skal bjerge og land,
før jeg giver andre min haand,
Nu da vi er bundne med kjærligheds baand.

Nu hører vi trommer og pibernes skraal,
nu maa jeg bortreise fra dig!
Adjø, kjære ven, jeg dig tro blive skal;
Gud være med dig og med mig!
Jeg venter nu ordre og bud
at følge med krigsfolket du,
med kaarde og bøsse, med kugler og krud.

Vi gjorde os rede og det i en hast,
vor' sager snart færdig mon faa,
Et skib blev tillavet med seil og med mast,
herpaa vi om bord maatte gaa;
Vi skreg da hver eneste mand:
«Hurra for vårt Fædreneland!»
Gud Herren os hjælpe; thi han ene kan.

Vi lettete anker og heisede seil,
Vi vinden saa føi'lig mon faa,
Med styrmænd og lodse, som ikke tog feil,
til Holsten vi da monne gaa;
Vi var der i fem aars tid,
og tjente vor Konge med flid;
Vort land at forsvare mod fiendens strid.

I Holsten der leved' vi herlig og vel,
i skjønne paladser vi laa;
Vi bled exerseret og mønstret saa vel;
Vi skulde mod fienden gaa,
men Herren det lavede faa,
Vi hjemlov fra Holsten mon faa,
Med styrmænd og lodse til Norge at gaa.

Jeg hørte strax, da jeg til Norge kom ind,
min kjæreste var mig utro;
Jeg blev da saa ivrig i hjertet og sind,
og jeg fik slet ingen ro;
Jeg fik strax forlov og derpaa
jeg nat og dag hurtig mon gaa,
At jeg dennem snarlig adskilt kunde faa.

Saa hastig jeg reiste, at jeg kom bestemt
den tid, de for præsten mon staa;
Mit hjerte og sind var saa heftig beklemt,
ak, hvor vil dog dette tilgaa!
Mit hjerte og hoved var nu
snart ferdig at briste itu,
saa haardt var jeg ængstet i sind og i hu.

Der stod de for præsten, da kom jeg derhen,
Der han monne spørge dem til;
Paa det andet spørgsmaal, da traadte jeg frem
Jeg hastig adskille dem vil;
Den karl jeg snoede vel fast,
han stupte til jorden med hast,
Saa greb jeg da hende om haanden vel fast.

Jeg tog hende da udi haanden saa haardt,
at blodet af fingrene sprang;
Saa trækte jeg kaarden af balgen med fart:
«Du gi'r mig din haand nok en gang!
Du ved, hvad du lovede mig
den tid jeg bortreiste fra dig;
Nu øver du mod mig en skrækkelig svig.»

«Pak dig fort paa døren, du skamfulde gast
hvi vil du dig snige herind?
Før skal du opfyldes med skam og med last,
Før du skal faa kjæresten min;
Ja før skal du der springe tre liv,
for hende, for dig og for mig;
Men hvem var aarsagen til saadan en krig?»

Og præsten han rødmed og blegned derved,
han taledes strax disse ord:
«Det maa ei passere her paa dette sted,
her maa du ei øve sligt mord!
Stik kaarden i balgen igjen;
Thi du skal beholde din ven;
Er sagen kun rigtig, saa vier jeg dem.»

Den anden fik prygl udaf sablen saa hardt,
at han maatte skynde sig du,
Han sprang som en løve til skoven med fart,
han maatte forlade sin brud;
Den rette han tog hende an,
han blev hendes kjæreste mand;
Thi præsten dem vied sammen paa stand.